

**FER
SINDICALISME...
O NO?**

Consell de redacció:
Lluís Filella
Montse Ros

Edició i maquetació:
Ana Molina

Direcció:
Marc Vidal

Portada:
fotografia de
Antonio Rosa

D.L. B-6357/97
Franqueig Concertat
Núm. 02/442

Edita:
Federació
d'Ensenyament de
Catalunya.
Via Laietana, 16, 4t.
08003. BARCELONA

Telèfon
93 481 28 42
Fax
93 268 42 72

- 3] EDITORIAL
- 4-13] UNA LLUITA SINDICAL QUE VE DE LLUNY.
25 ANYS de competències educatives a Catalunya.
- 14-17] UN TREBALL SINDICAL QUE CONTINUA.
- 18-19] PROPOSTA FORMATIVA. AFCAP 2006.
- 20-21] POLÍTICA EDUCATIVA. Autonomia no és autarquia.
- 22] Sovint ens preguntem...Docents i administració local.
- 23] Per sentència: Maternitat i presa de possessió.
- 23] Fugir d'estudi. Políticament incorrecte.

TRAMESES DE CORREU ELECTRÒNIC

Si no rebeu habitualment cap correu electrònic de la Federació d'Ensenyament de CCOO, pot ser per tres motius:

- No tenim la vostra adreça de correu electrònic (que sol passar).
- La tenim, però està equivocada (que també pot passar).
- Teniu la vostra bústia tan plena que no accepta més missatges (que també passa).

Si voleu rebre les trameses informatives que enviem a tota l'afiliació amb puntualitat, (calentetes, calentetes...) necessitem la vostra adreça de correu electrònic.

Feu-nos-la arribar enviant-nos un correu a: ensenya@conc.es
Podreu gaudir de tota la informació d'actualitat des del mateix moment que nosaltres la tinguem.

Ensenyament

la teva web
l'educació dia a dia

www.ccooensenyament.net

CCOO, EL SINDICALISME ÚTIL

Per què no ens plantegem seriosament què vol dir fer sindicalisme?

Hem de ser clars: res del que tenim com a treballadors i treballadores en el món educatiu ens ha baixat del cel. Les condicions laborals de cadascú són fruit d'uns processos d'estirar i arronsar, de lluita i de negociació, amb les patronals, amb les administracions o amb qui sigui que tingui la decisió sobre les nostres condicions de treball.

CCOO ha tingut sempre clar aquest objectiu: la lluita sindical té sempre un punt i seguit, que és acabar pactant millors condicions; i té una llarga línia de continuïtat, que és anar sumant avenços.

Qui vol aconseguir millores, ha d'acabar negociant i comproment-se. Qui no vol negociar, pot demanar la lluna en un cove.

Sovint pot ser més rendible electoralment mantenir una posició d'allunyament o de confrontació amb les propostes, jugar al tot o res, però això no és útil per als treballadors i les treballadores.

I a tall d'exemple: qui pot discutir la importància de l'acord que hem signat amb el Departament d'Educació? Qui pot discutir la creació neta de treball fix que aquest acord representa? I les reduccions horàries? I els increments retributius? Des de la perspectiva d'un sindicalisme útil no ho pot discutir ningú. Com ningú no pot discutir que estem deixant bous i esquesques per aconseguir que a Catalunya hi hagi un ampli Pacte Nacional per l'Educació que situi el futur de les polítiques educatives del país amb l'empenta social i els recursos que es necessiten. Aquí també, com en tantes altres ocasions, no hauria de faltar-hi ningú, ni tan sols amb l'excusa d'un purisme inexistent.

Els nostres ideals estan intactes, com ho demostren els documents dels nostres congressos que ens marquen la direcció del camí que s'ha de seguir. Però aquest camí s'ha de fer caminant.

Els darrers vint-i-cinc anys és un temps prou llarg perquè valoreu clarament aquesta perspectiva de treball i perquè pugueu comprovar que no són paraules buides, que la nostra lluita ve de lluny i es projecta cap al futur sense embuts.

Marc Vidal i Pou

25 ANYS DE COMPETÈNCIES EDUCATIVES A CATALUNYA

Lluís Filella, Montse Ros

D'ESTATUT A ESTATUT

No farem una classe d'història. Ni recomptes de dades. Ni l'avaluació de l'escola catalana. Només volem recordar el compromís de les persones que han estimat l'escola i han treballat per construir-la; les persones que han lluitat perquè la feina d'educar fos una mica més reconeguda i més planera.

Hem hagut de triar: en vint-i-cinc anys passen moltes coses. Hem compartit molts afanys amb la FAPAC, amb els moviments d'estudiants, amb els moviments de renovació pedagògica... una història que mereix ser recordada. Però en aquesta ocasió ens cenyirem només a alguns moments que va protagonitzar el professorat.

Curs 1979-1980

2.000 mestres més per a Catalunya

Era el meu últim curs al CN Font dels Eucaliptus, de Torre Baró -Nou Barris-, a la perifèria de Barcelona. Les classes van començar a finals de setembre. Després de les eleccions municipals, els ajuntaments democràtics exigien més mestres per als seus municipis i fins que "Madrid" (el MEC) no en va destinar 2.000 més a Catalunya, no es va començar el curs. Van ser moments d'eufòria i unitat entre les famílies, els mestres i els nous ajuntaments, amb manifestacions a tots els pobles. A Barcelona ens manifestàvem davant de la Delegación del Ministerio de Educación y Ciencia ara a Plaça Espanya (un lloc molt apropiat, oi?) i també a la Plaça Catalunya.

EL PERIODICO, 5 d'octubre de 1980

Curs 1980-81

Funcionarios contra los traspasos

Els traspasos a la Generalitat en matèria educativa havien d'entrar en vigor l'1 de gener de 1981. Els sectors de professorat més corporatiu, conservador i espanyolista es van organitzar en els anomenats "Colectivos de funcionarios contra los traspasos". Van convocar, el 20 de desembre de 1980, una assemblea al Palau dels Esports (ara Teatre Musical de Barcelona) a Montjuïc, s'hi van aplegar prop de 10.000 persones, totes elles bramant contra la Generalitat i contra els traspasos.

Només tres persones vam demanar la paraula per defensar la necessitat i legitimitat dels traspasos: la companya Victòria Barceló de la USTEC, jo mateix, en nom de CCOO, i el company José Manuel Rubio, professor actualment a Hospitalet. En veure que a la Victòria no la deixaven parlar perquè ho feia en català, vaig intervenir en castellà, a veure si així m'escoltaven! Quan vaig dir que parlava en nom de CCOO ja es va sentir algun crit de repulsa, però vaig poder defensar, en castellà, els traspasos a la Generalitat en matèria d'ensenyament. Ara bé quan vaig dir que "el que es feia era retornar la legitimitat que havia estat arrabassada per les armes l'any 39 al poble català", ja no vaig poder seguir parlant. I encara sort que no ens va passar res...

Lluís Filella,
mestre i actualment sindicalista de CCOO

Cursos 1983-1984 i 1984-1985

Trencar l'aïllament de l'escola rural

CEIP de Borredà (Berguedà) 1984-85

Al setembre del 83 es va experimentar un nou model de formació del professorat, el FOPI, al Berguedà. Era una zona rural amb 10 escoles petites, d'un o dos mestres que estàvem totalment desvinculats. Aquest FOPI ens va donar la possibilitat, per primer cop, de formar-nos i coordinar-nos, de repensar el nostre treball diari i de crear materials adaptats a les nostres necessitats.

Durant els dos cursos que va durar el FOPI ens vam trobar un matí cada setmana i vam analitzar la nostra situació. Aquesta primera coordinació va ser un preludi de les ZER (Zones Escolars Rurals) que han servit per treure les petites escoles del seu aïllament i han possibilitat la seva inclusió a l'avantguarda de l'ensenyament.

És també a partir d'aquest FOPI que duem a terme les trobades d'escola rural: primer va ser una exposició itinerant de treballs sobre el territori i, més tard, es va convertir en una trobada on es mostrava el treball que havien fet les escoles amb els mestres itinerants i on hi havia, a més, un clar component lúdic i comunicatiu.

A l'any 1986 acabaria constituint-se en el Secretariat de l'Escola Rural. Mirat en perspectiva, va valer la pena i ara n'estem molt orgullosos.

Assumpta Duran i Oller
Mestra d'escola rural de la ZER Berguedà Centre

EL PERIODICO, 16 de gener de 1981

CRONOLOGIA

1979 S'aprova l'Estatut a les Corts Espanyoles i es publica al DOGC del 31 de desembre.

1980 Reial decret 2809, de 3 d'octubre, de traspàs de funcions i serveis en matèria d'ensenyament. Reticències dels sectors més corporatius.

1984 Lluites contra la *carrera docente* i per l'estabilitat del professorat interí. Acords d'àmbit estatal per canviar el grup del complement de destinació: 21 per al cos B i 24 per al cos A; el més alt possible per a cada cos.

1985 La LODE s'aprova el 3 de juny. Arriben els "concerts educatius".

1986 Neix el Secretariat de l'Escola Rural.

1987 Primer acord d'estabilitat del professorat interí i substitut (signen CCOO, USTEC, UGT, FESEC-STES, CGT i una persona representant de l'Assemblea).

Acords Departament i Secretariat de l'Escola Pública. Generalització del P3 a Catalunya.

Primeres eleccions sindicals a l'ensenyament públic.

1988 20 dies de vaga per a l'homologació retributiva.

1988 1 d'agost, l'educació d'adults és segregada pel Departament de Benestar Social.

CRONOLOGIA

1989 Acord d'homologació retributiva, equiparació salarial del professorat interí i substitut, dietes per sortides i colònies, llicències retribuïdes per a estudis. Signen CCOO, UCSTE, USTEC, CSIF i UGT.

1990 La LOGSE. Acord estatal de jubilació anticipada i incentivada. Només signa CCOO. Acord per a les convocatòries massives d'oposicions de 1991 (4.032 places), 1993 (2.428) i 1994 (2.350). Signen CCOO, UGT i CSIF.

Al maig, jornada de vaga i mobilitzacions al Vallès Occidental pel judici del director del CP Catalunya de Sant Cugat.

1991 El 4 de juny se signen els Acords de Responsabilitat Civil del professorat i la regulació de la normativa de sortides escolars. Signen CCOO, UCSTE, USTEC, CSIF i UGT. El 20 d'octubre de 1991, vaga per a l'homologació, l'ampliació de plantilles i la qualitat de l'ensenyament.

1992 Acord de sexennis, homologació i nou sistema retributiu. Signen CCOO, UGT i CSIF.

1994 CCOO recull 640.000 signatures per a una Iniciativa Legislativa Popular. Demanàvem una Llei de Finançament del sistema educatiu. La proposició de llei va ser desestimada amb els vots del PSOE i CiU.

Unas 100.000 personas salieron a defender la escuela pública

EL PERIODICO, 20 de maig de 1985

Curs 1985-1986

Quan va arribar la LODE

L'any 1985 vaig començar a treballar per al Departament. El meu primer destí va ser l'Esteve Carles de Lloret de Mar, on vaig estar uns 15 dies, i després vaig anar a Maçanet de la Selva. Quin fred fotia en aquell poble. Jo, que estava acostumat a la calidesa de la brisa marina de Portbou, m'hi vaig haver d'estar tot l'hivern, en una pensió, i al gener del 1986 una gran nevada em va deixar incomunicat més de dues setmanes, fins i tot vam suspendre les classes durant tres o quatre dies...

A Maçanet tenia uns 15 alumnes de 1r. d'EGB. Jo que era de mates i m'agradaven els adolescents... sort de la meua paral·lela que em va ajudar molt. Feia més hores que un tonto: com que em quedava a la pensió, sortia del cole cap a les 8 del vespre. Em quedava a preparar material, fer fitxes, etc. Cobrava 79 mil i escaig de pessetes, no arribava a les 80 mil.

Precisament tot aquell hivern a Maçanet el vaig dedicar, en les estones lliures, a preparar-me les oposicions. Un dels capítols més feixucs, i nou, era el tema de la LODE. Recordo que acabava de sortir i que em feia els resums de la Llei amb dibuixets: que si els òrgans unipersonals i col·legiats dels centres, que si les competències dels "dires", dels consells escolars, la democratització de l'ensenyament... La veritat és que recordo la Llei molt positivament i continuo pensant que va ser un avenç important.

Estudiava amb la ràdio posada, que em feia molta companyia, recordo la sintonia de David el Gnomo (que la gravava per a l'escola), el ressorgiment de la Pantoja i el seu Marinero del alma... Quins records!

David Pérez Cailla, mestre i actualment sindicalista de CCOO

Maçanet, 1986

Curs 1987-1988

Lluita per l'estabilitat: encadenats al Departament

L'any 1987, a la llista de professorat interí i substitut, la proporció d'interins era molt superior a la de substituïts, perquè les substitucions de menys de 15 dies no es cobrien (i a vegades, ni aquestes), tampoc no hi havia la possibilitat d'agafar molts dels permisos i llicències que ara existeixen: la llicència d'infantament era de 12 setmanes, no hi havia reduccions de jornada, ni excedències per maternitat... El creixement de la llista es devia a la convocatòria de poques places a les oposicions.

Encara no s'havien fet eleccions sindicals, ni existia la mesa de negociació. Vam iniciar mobilitzacions: assemblees, concentracions i sobretot un encadenament al voltant de la Conselleria que en aquell temps era a la Diagonal de Barcelona. Vam anar dues vegades a la ferreteria del Corte Inglés, perquè no havíem mesurat el perímetre i era molt més gran del que pensàvem. Vam esgotar els cadenats de la botiga.

El primer acord d'estabilitat

L'1 d'abril del 1987 es va signar per primera vegada un acord exclusivament de professorat interí: vam aconseguir estabilitat per a la major part del professorat interí fins a la promulgació d'una Llei de cossos docents (que mai no s'ha promulgat). Posteriorment el Departament interpretà que la implantació de la LOGSE podia considerar-se equivalent (!?).

Per part del Departament va protagonitzar la negociació i va signar l'acord la directora general de professorat Carme Laura Gil, que ja portava la veu cantant.

Encara quedaven dos anys per aconseguir (en un acord estatal) que els interins cobressin el 100%. En aquell moment cobraven el 80% dels salaris dels funcionaris.

José Mª Isún, professor de secundària i actualment sindicalista de CCOO

CRONOLOGIA

1995 El 16 de febrer, vaga per l'augment de plantilles, la cobertura de les baixes amb professorat substitut i l'estabilitat del professorat interí.

El 21 de desembre de 1995, Acord de Plantilles. Substitucions, garanties de contractació per temps treballat del professorat interí.
Signen CCOO i CSIF.

1997 El 21 de juliol, Acord de Plantilles de Rurals. Signa CCOO.

1999 El 13 de juliol, Acord de Plantilles de Formació Professional. Signen CCOO, UCSTE, USTEC, CSIF i UGT.

2000 Protocol de negociació. Signen tots els sindicats de la mesa.

2001 El 17 de maig, vaga.

21 de desembre de 2001, acord d'actualització de l'homologació i altres mesures de millora de les nostres condicions de treball. Signen CCOO, UGT, CSIF.

2004 El 18 d'octubre, Protocol de negociació. Signen els tres sindicats que queden a la mesa, CCOO, USTEC i UGT.

2005 El 17 de novembre, Acord parcial de creació d'ocupació pública, millores retributives, disminució de l'horari lectiu del professorat de primària i infantil i del professorat més gran de 55 anys. Signa CCOO.

Curs 1987-1988 i 1988-1989

Les vagues per a l'homologació

Jo treballava a Cornellà, a l'escola d'EGB Jacint Verdaguer, i feia 3 anys que era a l'ensenyament públic. Tenia 28 anys.

Em va sorprendre el motiu de la convocatòria: l'homologació retributiva amb altres sectors de l'Administració Pública de la mateixa categoria. Jo, que havia deixat una feina en un altre sector on cobrava gairebé la meitat i treballava molt més, estava molt contenta amb el meu salari. Tanmateix, em va "enganxar" la demanda paral·lela de dignificació de l'ensenyament públic.

Quantes assemblees!

Em va impressionar el nivell de democràcia que hi havia, que partia sempre de les reunions de centre, les assemblees de zona de la localitat per debatre propostes i sumar dades, les assemblees provincials i el retorn un altre cop a les zones i als centres.

Un cop convocada la vaga va començar a fer-se palesa la incomprensió de les famílies i de la població en general. Aleshores es va decidir redactar fulls informatius explicant-ne els motius; malgrat tot, la tensió va anar creixent.

Els descomptes

El principal escull es va trobar en la posició tancada del govern central i les desqualificacions a les nostres demandes fetes pel ministre d'educació, Sr. Maravall. Es veia venir que seria un conflicte llarg i per primera vegada l'Administració va dir que descomptaria del salari els dies de vaga. Fins aquell moment, com que el dret de vaga no estava reconegut per al personal de les administracions públiques (ni el dret a la negociació col·lectiva), no ho havien fet mai.

EL PAIS, 10 de març de 1988

AVUI, 9 de març de 1989

Manifestació a Madrid, 27 d'abril 1988

AVUI, 9 de març de 1989

Però la gent no es tirà enrere

Només a Cornellà érem uns set-cents mestres d'EGB i les assemblees al Col·legi Antoni Gaudí eren molt nombroses. Un cop convocada la vaga, a primera hora del matí anàvem a l'assemblea de zona, a l'escola Gaudí, on es feia el recompte definitiu de vaguistes i després sortíem en grup cap a la manifestació de Barcelona. Sovint tallàvem l'avinguda Diagonal, a l'alçada del Departament d'Ensenyament, i després baixàvem fins a Francesc Macià. A la tarda, cap a les sis, assemblea provincial al Pere Vila. I, en acabar, la gent afiliada a CCOO continuàvem al carrer Padilla.

Recordo amb molta emoció la marxa a Madrid. De Cornellà vam omplir un autocar. La manifestació va ser enorme: la desfilada amb les pancartes i banderes de tot l'Estat pel carrer d'Alcalà, seu del Ministerio de Educación y Ciencia, impactant.

Aquesta vaga l'havíem de guanyar

Estàvem fent molta pressió i el govern socialista havia de complir les seves promeses electorals. La vaga continuava i el debat més dur a les assemblees era si havia de ser indefinida. Per una banda, la vaga indefinida podia impactar més al govern, però si no cedia, quant temps aguantaríem i quanta gent? Per tal que fos un èxit, la vaga havia de ser majoritària. Finalment, va guanyar la proposta de fer vaga intermitent dos dies per setmana.

Amb l'opinió pública cada vegada més en contra i els primers descomptes, els ànims s'anaven afluixant.

Vam exigir el retorn dels diners dels descomptes als centres, a fi d'invertir-los en mobiliari, material didàctic, etc. i una part va ser retornada en acabar la vaga.

Vam fer 20 dies de vaga en 5 mesos

El ministre Maravall va dimitir i el va substituir Solana. Vam aconseguir l'homologació, i la vam cobrar a terminis durant tres anys. Posteriorment es van negociar els incentius a la docència que es van acabar convertint en els actuals sexennis o estadis. Per a mi va suposar, en finalitzar el procés, gairebé doblar el sou de quan era interina. Els descomptes van ser una bona inversió.

Vam celebrar la victòria a la sala de ball Cibeles.

Encarna Fernández Soria.
Mestra del CEIP Pau Casals de Sant Joan Despí

EL PERIODICO, 10 de març de 1988

DIARI de BARCELONA, 10 de març de 1988

De 1988 a 1992

OH! HOMOLOGACIÓ

El professorat cobrava menys que els altres funcionaris

L'any 86 la Federació d'Ensenyament de CCOO va fer un estudi de les masses salarials del conjunt de l'administració pública de l'Estat que va confirmar les nostres sospites: els funcionaris docents cobraven menys que la resta de funcionaris.

El govern central va dissenyar una estratègia per reconèixer aquesta realitat però a la baixa: la carrera docent, que era com una mena de cursa d'obstacles injusta, absurda i inaplicable a la docència.

Els nostres estudis es van convertir en propostes. Vam demanar al govern central un increment lineal que ens equiparés a la mitjana de funcionaris del mateix nivell i un altre complement lligat a la formació, l'experiència i l'antiguitat.

El tancament governamental ens va obligar a convocar la vaga de l'any 88. Va ser una vaga dura, molt dura, en la qual el professorat de primària i secundària vam demostrar coratge i dignitat. Els fruits de la vaga es van recollir a partir de l'any 89.

I a Catalunya, què passava?

La diferència salarial entre el professorat i la resta del funcionariat era més gran que a l'Administració Central. I el govern de la Generalitat no tenia prou competències ni recursos per cobrir el que li tocava al govern central.

En conseqüència vam haver de reivindicar i negociar en dos fronts per aconseguir la nostra equiparació amb la resta de funcionariat de la Generalitat i perquè les nostres retribucions estiguessin en consonància amb la realitat social i econòmica de Catalunya.

L'homologació a Catalunya, la vam aconseguir en dues fases, una l'any 89 i l'altra el 92.

Les nostres principals armes havien estat: els estudis que demostraven la desigualtat, la unitat del professorat en tot el procés i el seu suport a les opcions sindicals més fermes, una nova realitat sindical sorgida de les eleccions sindicals l'any 87 i el recolzament social que ens vam saber guanyar.

Xesús B. González,
responsable de CCOO en la negociació de
l'homologació retributiva

Cursos 1989-90 i 1990-91

La LOGSE: el pes de la diversitat

L'any 1990 treballava al mateix centre que ara, l'IES Torrent de les Bruixes de Santa Coloma de Gramenet. Aleshores encara tenia la denominació provisional IB Mixt 3.

Al llarg dels cursos 1989-1990 i 1990-1991, l'institut tenia molt més alumnat (i més professorat) que no pas ara, i les ràtios eren molt altes (superàvem els 35 alumnes per grup), tot i que les del curs 1990-91 venien ser una mica més reduïdes que les del curs anterior, potser com a fruit de les negociacions de plantilles de juny de 1990. Feia 18 hores de classe l'any que no era cap de seminari, totes de matemàtiques, en general de 3 nivells (8 de 1r o 2n de BUP, 8 de 3r o COU, i 2 d'EATP). El sou net no arribava a les 180.000 ptes (poc més de 1000 €) L'any 1990 va ser el de l'aprovació de la LOGSE, però al meu centre no va haver-hi gaire ressò. De totes maneres, durant el curs 1990-91 l'equip directiu va intentar que ens dotéssim d'un Pla d'Acció Tutorial, cosa que no es va poder fer fins el curs següent després d'un intens debat portat a terme en el si del que va ser el germen de la Comissió Pedagògica.

Moltes coses han canviat des de llavors: el meu institut té la meitat de matrícula que l'any 1990, però només a canvi de la pèrdua d'una vuitena part de la plantilla d'aquell moment. La diversitat d'alumnat, però, és incomparablement més gran: ara com ara, som un centre "acollidor de nouvinguts", amb tots els problemes que això representa. De fet, ara no seria possible al professorat celebrar un Carnestoltes paral·lel al de l'alumnat com el de la foto que us envio. Ara no es tractaria d'un dia de festa compartida amb l'alumnat, sinó d'una activitat educativa més, amb la intenció d'afavorir la integració de tot l'alumnat del centre, i la del centre amb els de la resta de la ciutat. Jo crec que tot això no és dolent, més aviat és bo. El que passa és que la nostra feina és més complicada que abans, no hi ha hagut renovació generacional a la nostra professió, i som pràcticament els que hi érem, més vells i amb menys ganes de canviar radicalment les coses.

Xavier Domènech Pujol
Professor de l'IES Torrent de les Bruixes de
Santa Coloma de Gramenet

Curs 1989-1990

L'accident

El barri es desvetlla, com ahir, com demà, com tots els dies...

Arriben els autocars, com ahir, com sempre...

Els mestres saludem: bon dia! bon dia! com cada dia.

Però avui no serà un bon dia. Demà no serà com ahir.

Què ha passat? On? Qui?

La paret que s'ha ensorrat damunt d'un nen, ha caigut sobre tota l'escola.

Tots ens sentim empolsinats, ferits, trencats...

I demà? Demà tornaran els autocars, demà tornarem a dir bon dia!

Junts aconseguirem

que demà sigui un bon dia.

Núria Gómez i Mercè Duran
Mestres del CEIP Catalunya de Sant Cugat

DIARIO DE TERRASSA, 22 de març de 1991

Curs 1990-1991

La responsabilitat

Un nen s'havia ferit greument per un accident al solar del costat de l'escola. Eren dos quarts de nou del matí, del 5 d'abril de 1989 a l'escola Catalunya de Sant Cugat. La família va demandar penalment el director del centre, José Mª Marco. Un jutge de Rubí el va declarar culpable i li va imposar 100.000 ptes de multa i una indemnització de 108 milions. Era el 12 de març de 1991.

El moviment de solidaritat amb el director va tenir una dimensió extraordinària. De fet, el problema connectava amb d'altres similars: a la Garrotxa, a la resta de l'estat. Van dimitir 100 equips directius al Vallès Occidental, 1600 a Espanya. El 21 de març vam fer vaga.

Amb les vagues del 88 havíem canviat el codi civil i el codi penal (Llei 1/1991). A partir d'aquesta mobilització es canvia el Règim jurídic de l'Administració Pública (Llei 30/1992).

A Catalunya es va arribar a un acord sobre responsabilitat jurídica el 4 de juny de 1991.

Ismael Lecina, mestre i actualment sindicalista de CCOO

DIARIO DE TERRASSA, 22 de març de 1991

Curs 1994-95**Plantilles per a la LOGSE**

El 1995 va ser un any mogut: ja al febrer vam anar a la vaga; un mes després, manifestació prou important; i per acabar el curs, un acte reivindicatiu l'11 de juny.

El govern de CiU va presentar uns pressupostos en els quals la partida d'ensenyament perdia pes per quart any consecutiu. Amb aquesta actitud CiU paralitzava en la pràctica la implantació de la LOGSE. Per si fos poc, al govern central ens trobàvem amb un govern del PSOE sense impuls, molt desacreditat i deteriorat pels casos de corrupció i clientelisme.

Desencís a les aules

L'ambient que es respirava a les aules era de desconcert, de confusió, de desencís amb la LOGSE. Molts interrogants i pocs recursos. Moltes inquietuds de qui es quedaria a l'escola, de qui podria accedir als IES... Per si fos poc, un mapa escolar sense definició sobre quantes escoles i quants instituts caldrien i a quin lloc... La qüestió de la mobilitat del professorat estava en carn viva. Per part de l'altre sindicat majoritari, instal·lat com sempre en la cultura del no, s'atiava la situació amb el seu eslògan preferit: "Això és una reconversió encoberta".

Per això, l'acord de plantilles va suposar una victòria del sindicalisme responsable en temps difícils, un sindicalisme que negocia i té la valentia d'arribar a acords que afavorien la xarxa pública i que aclarien l'horitzó laboral. Va suposar una millor atenció a l'alumnat, el creixement de les plantilles públiques en més de 6.000 persones, la cobertura amb més diligència de totes les baixes amb professorat interí i substitut... Els apocalíptics aquest cop tampoc van tenir raó: no hi va haver reconversió, ni es van perdre llocs de treball i sí que es va assegurar l'estabilitat per al professorat interí i substitut.

Montse Dalmau, Demetrio Melcón i Juan Ortiz, professors de secundària de Mataró

Del curs 1992-1993 al 1997**Escola rural: sola**

Ja era ben entrat el mes de setembre quan vaig arribar a Lles, un petit poble de la Cerdanya. Vaig ser molt ben rebuda i tot van ser facilitats -es veu que les mestres no els duraven gaire i això que l'ajuntament disposava de casa per a elles!-.

Vaig tenir poc temps per a organitzar-me, de fet, no sabia ben bé com havia de fer-ho. Tenia 13 alumnes i 8 nivells diferents. Per sort ells tenien més experiència que jo. Ho van demostrar un cop que vaig demanar un permís. El Departament va trigar a enviar la substituta i el primer dia que jo no vaig ser-hi la canalla van demanar les claus -l'escola és a la planta baixa de l'ajuntament- i s'ho van muntar sols! En el fons me'n vaig sentir orgullosa, tot i que, encara ara, m'esgarrifo de pensar què els podia passar.

Avui, amb l'Acord de Rurals, hi hauria dos mestres i les substitucions estarien regulades.

Gairebé corria per la classe per atendre'ls. I recordo l'espant del primer dia, quan a l'hora del pati -que era la plaça del poble- van desaparèixer tots, llevat del Miquel de P-4. Tenien el costum d'anar a esmorzar a casa, però és clar, jo no ho sabia. Recordo també que vaig haver de refrescar un anglès una mica rovellat i em vaig haver d'esforçar amb la música.

L'escola formava part de la ZER Baridà-Batlíia. Amb la LOGSE encara per desplegar, la ZER ens servia per ajudar el nostre alumnat a interrelacionar-se i per multiplicar les activitats: colònies d'una setmana de durada amb alumnat d'entre 3 i 13 anys, sortides, certàmens... i per compartir un projecte educatiu i les inquietuds pedagògiques. Alguns claustrats acabaven a les vuit del vespre.

Vaig estar-hi tres cursos i els vaig viure molt positivament. Si m'hi haguessin destinat després de l'Acord de Rurals hi hauria trobat més recursos, mestres especialistes itinerants i més reconeixement de les especificitats de l'escola rural... també una major complexitat organitzativa. Crec que avui podria oferir una millor atenció a l'alumnat i una major qualitat educativa.

Cristina Carbonell, mestra del CEIP Àngel Guimerà de Balaguer

Curs 1998-1999

La formació professional

La signatura de l'acord del 99 em va agafar a l'Institut Severo Ochoa d'Esplugues. Ens va agradar perquè posava ordre en les plantilles: es definien amb claredat les dedicacions per càrrecs de coordinació, els desdoblaments i molt especialment les habilitacions del professorat tècnic per exercir com a professors i professores de tecnologia d'ESO. Finalitzava tot un període d'intranquil·litat i neguit de molts companys que passaven a tenir destinació definitiva novament.

Les 35 setmanes

Però poc dura l'alegria a casa dels pobres. El Departament va fer el càlcul de plantilles considerant 35 setmanes per curs. En la pràctica es van limitar i en algun cas reduir els avantatges que suposaven els desdoblaments i les hores de coordinació guanyades. Imagino que els companys i companyes que van negociar aquell acord els va quedar la cara en quadres.

*Isidre Rabadà,
professor de Formació Professional i actualment sindicalista de CCOO*

Curs 2001-2002

Actualitzar el sou

Quan vam fer comptes, vam veure que el professorat de Catalunya s'havia quedat a la cua de l'Estat pel que fa a retribucions. Després de l'acord dels estadis havia estat dels més ben pagats, però les diferents comunitats autònomes van negociar d'altres acords després del nostre i hi van incorporar millores. També ens preocupava que l'acord de plantilles arribava al seu termini i era necessària la seva renovació perquè, en cas contrari, el Departament quedava amb les mans lliures per fer i desfer.

El Departament no estava disposat a negociar i va ser necessari convèncer-los fent servir la mobilització. Després d'una massiva jornada de vaga amb unes 30.000 persones participant en una manifestació, les actituds del Departament van començar a canviar.

La negociació va prendre cos i vam començar una nova fase tant o més difícil que organitzar la lluita.

Estic convençut que la negociació requereix una gran preparació (amb freqüència faig servir l'expressió "ens hem de carregar de raó"), una gran fortalesa per aguantar els atacs de l'altra part i una gran voluntat d'unitat per treballar d'acord amb els altres sindicats i d'arribar a acords. Els acords són l'única garantia que les nostres demandes seran satisfetes.

No va ser fàcil. La meva impressió va ser que un dels sindicats es va inhibir de la negociació (potser tenien decidit per avançat que no signarien cap acord o és que no saben negociar) i d'altres es van concentrar en qüestions menors o que afectaven a alguns col·lectius perdent de vista la globalitat del professorat. Això va provocar que CCOO, com tantes vegades, hagués d'assumir la responsabilitat de preparar la negociació, d'enfrontar-se amb els negociadors del Departament quan era necessari i d'anar buscant els possibles camins que permetessin avançar.

Els que van criticar l'acord van ser incapaçs d'aconseguir res millor o de tornar a mobilitzar per millorar la negociació.

Crec que ens podem sentir satisfets: vam millorar les retribucions, vam millorar les indemnitzacions per jubilació anticipada, el que ha permès oferir més llocs de treball a interins i interines, i vam arrancar el compromís que es mantindrien els criteris de plantilles. Vam acordar d'altres avenços però em sembla important que vam aconseguir el compromís de continuar negociant d'altres aspectes que després han permès la generalització del cobrament de tutories, la negociació de les reduccions de jornada...

*José Maria Gordillo,
Responsable d'Acció sindical de CCOO en el moment de negociar l'acord*

L'ACORD signat per CCOO amb el Departament beneficia tothom i no perjudica ningú

Un bon acord

Els sindicats presents a la Mesa Sectorial d'Educació, que en el seu moment van signar el Protocol de Negociació de 18 d'octubre de 2004, hauran d'explicar molt bé al conjunt del professorat, si més no a aquells que els han votat, perquè ara no han signat l'acord de 17 de novembre de 2005. CCOO sí que ho ha fet, bàsicament perquè és un bon acord.

És un acord que beneficia tothom: les persones titulades que volen treballar a l'ensenyament, les que ja ho fan com a interines o substitutes, les que realitzen tasques de gestió o coordinació als centres docents, les persones itinerants, les que realitzen programes específics, les més grans de 55 anys, les que ja estan a prop de la jubilació, i el millor de tot és que és un acord que no perjudica ningú.

És un acord que donarà feina estable, durant els tres propers anys, a milers de professionals de l'ensenyament, tant a mestres, com a llicenciats, com a tècnics superiors en educació infantil. Es crearan més de 6.000 llocs de treball en uns moments en què moltes empreses tanquen o redueixen les seves plantilles.

És un acord que millora substancialment la situació del professorat interí i substitut tant econòmicament com en condicions laborals.

És un acord que implica increments retributius a una part important del professorat en concepte de les tasques que realitza ja siguin de gestió, de coordinació, de tutoria o d'especialista.

És un acord que redueix l'horari lectiu del professorat d'infantil i primària i obre la porta a la revisió del de secundària.

És un acord que proposa mesures concretes per a la millora de la salut del professorat

És un acord que planteja una reforma de la formació inicial del professorat i un nou pla de formació permanent, a la vegada que incrementa substancialment el nombre de llicències retribuïdes que es convocaran anualment

És un acord que permet actualitzar la gratificació econòmica a les persones que optin per la jubilació voluntària anticipada i que insta a la millora i pròrroga d'aquest sistema de jubilació vigent des de l'any 1991.

És, en definitiva, un acord que ens situa en millors condicions per continuar avançant en la resta de temes pendents del Protocol de Negociació.

Lluís Filella

Els serveis educatius

L'eix més destacable, des del punt de vista dels serveis educatius, és l'increment de plantilles els tres propers anys. Ho havíem intentat moltes vegades, però aquesta és la primera vegada que s'acorda un increment de plantilles: 85 als CRP, 150 als EAP, 60 logopedes, 24 treballadors socials, 45 LIC, 26 fisioterapeutes, 22 C. d'Aprenentatge... De ben segur que no serà la quantitat ideal però sí que és considerable.

També es preveu un complement en funció de les característiques del lloc de treball (itinerant), que se sumarà al que ja cobraven. Per altra banda, el professorat de deficients visuals tindrà un complement que abans no tenia. A les direccions de tots els serveis també els incrementaran el complement en la mateixa proporció que als centres docents.

En paral·lel, la mesa general aprovava un increment del preu del quilometratge, que estava congelat des del 1992.

Segur que no s'acaben aquí els problemes, però hem agafat una bona empenta. Ara hem de vetllar perquè es compleixen els acords i per millorar tot allò relacionat amb els desplaçaments. A més estem a l'espera de poder debatre la modificació del Decret de serveis educatius respecte dels serveis integrats i que el Departament diu que presentarà en breu.

Josep M. Isún

Professorat interí i substitut, de mica en mica omplim la pica

Gràcies a l'acord de millores laborals, recentment signat amb el Departament d'Educació, hem omplert una mica més la pica amb millors condicions laborals per al professorat interí i substitut, algunes d'aquestes millores són:

- ▶ El pagament
 - ✓ de sexennis, el primer ja en la nòmina de novembre (amb efectes retroactius des de l'1 de setembre) i el segon a partir de l'1 de setembre del 2006.
 - ✓ del mes de juliol més la part proporcional que correspon al mes d'agost al professorat substitut que treballi un mínim de 6 mesos, aquest mes comptarà a efectes de dies treballats en la borsa corresponent.
 - ✓ de la tutoria al professorat substitut que amb un nomenament de 3 o més mesos tindrà dret a cobrar aquest càrrec.
- ▶ La ratificació de l'acord d'estabilitat, a tots els efectes, per al professorat interí i substitut que tingui un mínim de 3 anys treballats, de tal manera que en els nomenaments per al curs vinent aquest professorat tindrà preferència, fins i tot per davant d'aquell professorat confirmat que no s'hagi acollit a l'acord. L'ampliació d'aquest acord per al nou professorat amb antiguitat inferior en el moment del pacte per tal de cobrir les vacants produïdes arran de les darreres oposicions.
- ▶ La concreció de la convocatòria massiva d'oposicions, amb el nombre de places i convocatòries previstes en els propers anys, i l'ampliació fins al 2008, per a totes les especialitats. I un nou sistema transitori d'accés que, fruit de l'acord signat, serà per a un mínim de 3 convocatòries a partir de la seva posada en funcionament.

Amb els acords anteriors signats per CCOO Ensenyament: el de plantilles del 95, amb l'ordenació de la borsa de treball per antiguitat; el del 2001, amb el cobriment de substitucions a partir del primer dia de baixa a primària i ESO i amb l'augment del complement específic per a tothom, vam omplir una mica la pica; ara amb l'acord de novembre de 2005, encara l'hem omplert més, i seguirem així per aconseguir tots els sexennis, la renovació de l'estabilitat, el millor sistema d'oposicions i més feina per a tothom.

Quim Fornés

Equips directius

Aquest curs farà 12 anys que sóc directora d'un centre d'educació infantil i primària, sempre preocupada per la qualitat de l'ensenyament i vinculada a la millora del treball docent i de la funció directiva. Des d'una visió optimista, com recomana el professor Rojas Marcos, valoro l'acord de forma positiva, un tram fet del camí que ens queda per recórrer. Penso que si fos tan fàcil fer com dir, totes les esglésies serien catedrals. Com mesurar la millora? A partir de les solucions que dona a les mancances detectades, en el dia a dia de la gestió, de l'organització i de la direcció. Què aporta l'acord? El reconeixement específic de la funció directiva. És la primera vegada que apareix en un acord sindical amb l'Administració Educativa, de forma explícita, un apartat dedicat a la direcció i a la gestió. Com? Establint:

- ✓ Un increment econòmic significatiu i lineal, malgrat que no cobreix les altes expectatives creades. Des del mes de setembre el sou és una mica més!
- ✓ Més hores de coordinació. Quina falta que feien a infantil i primària! Però, ara, cal augmentar les hores de gestió de l'equip directiu. Ens falten hores per dur a terme els projectes, per generar propostes, per dinamitzar equips de treball...
- ✓ Marges d'autonomia. Oportunitat i capacitat de decisió. Certesa i guieix alhora.
- ✓ Reconeixement de les moltes hores dedicades a la direcció i a la gestió. Més de les que tenim reconegudes i cobrem! La dedicació a la direcció és difícil de mesurar, no sempre quantitat de dedicació i qualitat són equivalents, les dones ho sabem molt bé, i per això demanem fórmules que facin possible conciliar la vida personal i laboral. La responsabilitat que assumim els equips directius s'ha de reconèixer sense vincular-la a un horari fix.

Sense oblidar que la meua situació ha millorat, perquè totes les millores que afecten l'equip docent i no docent milloren l'exercici de la funció directiva, la direcció de persones és la responsabilitat més important que tinc encomanada.

Rosa Borràs

Centres i aules de formació de persones adultes

L'acord, pel que fa a centres i aules de formació de persones adultes, recull específicament un parell d'aspectes que hi fan referència. El primer d'aquests aspectes inclou els temes que s'han tractat en la Comissió d'Acollida dels centres i aules i en el Departament d'Educació: esbós de l'oferta de formació bàsica de formació per localitats, centres i ensenyaments, organització dels centres i plantilles, provisió de llocs de treball amb caràcter definitiu i provisional, oferta formativa dels centres i aules per al curs 2006-2007 i recomanacions del Consell Superior d'Avaluació i punts clau de la proposta de la Llei d'educació, formació i aprenentatge permanents. El segon aspecte fa referència als càrrecs directius i de coordinació en centres i aules de formació de persones adultes per al curs 2005-2006, en espera que finalitzi la negociació en la Comissió Tècnica.

S'han començat a negociar aquests punts en la Comissió i, de moment, en el document d'oferta educativa estem bastant avançats. La resta de punts s'han començat a negociar i esperem que durant el primer trimestre del 2006 arribem a acords satisfactoris per a tothom. No serà fàcil, però des de Comissions farem tot el necessari per aconseguir-ho.

Joan Manrubia

Formació Professional

Les millores de les condicions laborals i organitzatives aconseguides per a l'FP en l'acord recentment signat no són, ni de bon tros, les que vam plantejar, però tampoc podem menysprear-les.

El compromís del Departament de reconèixer el càrrec d'administrador en el nou ROC, tot i mantenint els existents fins al curs 2004-05, és el reconeixement explícit de l'error que va cometre el Govern anterior en posar tots els centres en el mateix sac, sense valorar dificultats ni implicacions de les responsabilitats en els centres.

L'acceptació de modificar el Decret que regula el concurs de trasllats per facilitar la mobilitat del professorat habilitat permetrà que molts companys i companyes tinguin l'oportunitat de participar en el pròxim concurs, sense haver de renunciar a l'habilitació que han vingut exercint.

Per altra banda milloren algun dels aspectes de coordinació de centre. El reconeixement de centres amb doble torn i la necessitat de tenir cap d'estudis quan aquesta circumstància es dona; la importància de la família professional i de la seva coordinació i que es puguin nomenar caps de seminari quan hi hagi 10 o més professors, amb el complement corresponent i 3 hores de reducció, i l'ampliació d'una hora setmanal més (passant a 4 hores), per al manteniment de tallers de les famílies industrials.

Finalment, el reconeixement de l'existència dels responsables de qualitat en els centres de la xarxa del Departament, així com dels coordinadors dels programes de PTT i l'abonament, des de l'1 de setembre de 2005, d'un complement de 200€ al mes i el compromís d'una dedicació de 30 hores en horari fix al centre.

Isidre Rabadà

Ara toca seguir negociant

Obrim la negociació de la segona part del protocol

Després del tancament parcial d'una part del protocol de negociació signat l'octubre del 2004, resta per concretar un paquet de temes força importants i que tindrem temps de negociar aquest mes de març del 2006. Els punts que cal negociar els agrupem en els següents apartats:

- ▶ **Un nou acord de plantilles per a tots els sectors** que ens permeti abordar amb garanties els reptes de futur. El darrer acord signat per CCOO correspon a l'any 1995. Les noves necessitats, incorporar nous drets laborals i el reconeixement dels nous requeriments curriculars ens obliguen a donar un nou impuls en tots els sectors de l'ensenyament: CEIP, IES, arts plàstiques i disseny, FP, rurals, serveis educatius, EOI, educació d'adults... que seran objecte de negociació en els propers mesos. Algunes de les nostres propostes estaran centrades a reconèixer com a prioritaris els temes següents: la reducció de les ràtios a les aules, una millor atenció a la diversitat a través de noves organitzacions a les aules amb desdoblaments, cotutories, plans d'innovació educativa, que seran alguns dels eixos del futur acord de plantilles.
- ▶ **Un nou ROC** que ens permeti organitzar i planificar millor el treball del centre, amb recursos organitzatius suficients i amb una aposta decidida en una creixent autonomia de centre.
- ▶ **Desenvolupar plans coeducatius** i polítiques efectives d'igualtat que ens permetin concretar, en el dia a dia del centre, veritables mesures efectives amb recursos, plantilla i hores de dedicació del professorat vinculat amb el projecte del centre.
- ▶ **Millores laborals per al professorat d'FP** amb especial atenció al nou acord de plantilles del sector, així com una major atenció als càrrecs de coordinació i als desdoblaments per poder fer una millor atenció a la diversitat.
- ▶ **Professorat d'ESO i PTFP.** Cal concretar en els propers mesos les millores laborals en l'equiparació retributiva amb la resta de professorat de secundària i desenvolupar mesures que permetin la promoció professional i càrrecs orgànics del centre i la consolidació de places.
- ▶ **Un pòlissa d'accidents** per tal que tot el professorat pugui gaudir d'aquesta cobertura. En la negociació, es concretaran els recursos econòmics per poder finançar aquesta pòlissa.
- ▶ Major cobertura per al professorat a través d'una revisió de la **responsabilitat civil i d'atenció jurídica** en l'exercici docent.
- ▶ Continuitat de les negociacions per al traspàs des del Departament de Benestar Social al **d'Educació del professorat de persones adultes**, amb la concreció d'un calendari de negociació que permeti concretar qüestions com el mapa de sector, les plantilles i les condicions laborals específiques del sector.

La signatura, el passat mes de novembre, de l'acord parcial ens permet, ara, poder centrar l'atenció en els temes detallats. Disposem d'un marge de temps per poder concretar la negociació i per poder presentar, al professorat, un conjunt de mesures que milloraran les nostres condicions laborals.

Àngel Amatller

PROPOSTA FORMATIVA

AFCAP-2006

Acord de formació contínua a les administracions públiques

Com cada any, la Federació d'Ensenyament de CCOO de Catalunya organitza un Pla de Formació Contínua per als treballadors i treballadores de l'àmbit educatiu públic. Son cursos gratuïts i estan reconeguts pel Departament d'Educació.

CURS	H	Lloc Realització
Prevenció de riscos professionals en els centres educatius	30	Barcelonès
El teatre com a estímul de l'expressió oral	30	Barcelonès
L'expressió corporal i el moviment a la dansa	30	Barcelonès
Flash	30	Barcelonès
Educar per la pau	30	Barcelonès
Tractament de les necessitats educatives especials	30	Barcelonès
Convivència escolar, habilitats socials i resolució de conflictes	30	Barcelonès
Atenció a la diversitat cultural dins l'aula	30	Barcelonès
Prevenció de riscos psicosocials. Prevenció de l'estrès	30	Barcelonès
Programes de foment de la lectura	25	Barcelonès
Musicoteràpia	30	Barcelonès
Sistema de qualificació i formació professional integrada	15	Barcelonès
Educació emocional. Una mirada, un somriure.	30	Barcelonès
Coeducar per a conviure	20	Barcelonès
Salut laboral: la teràpia del riure	20	Barcelonès
Salut laboral: la teràpia del riure	20	Baix Llobregat
Adaptació de recursos per alumnes amb NEE	20	Baix Llobregat
Seguretat i Salut a l'escola. Primers auxilis	20	Baix Llobregat
Dances del món i la seva aplicació a l'escola	20	Baix Llobregat
Pautes de prevenció de patologia de la veu	30	Bages/Berguedà
Prevenció de riscos professionals en els centres educ. Pràctica holística	30	Bages/Berguedà
Prevenció de riscos professionals en els centres educ. Pràctica holística 2	30	Bages/Berguedà
Tractament de les necessitats educatives especials	30	Bages/Berguedà
Prevenció de riscos professionals en els centres educatius	30	Bages/Berguedà
Relació família-escola	20	Bages/Berguedà
Salut laboral: massatge terapèutic i ioga	30	Bages/Berguedà
Prevenció de riscos professionals en els centres educatius	30	Garraf
Salut laboral: la teràpia del riure	20	Voccidental
Prevenció de riscos professionals en els centres educ. Pràctica holística	30	Voccidental
Prevenció de riscos professionals en els centres educatius	30	Voccidental
Coeducar per a conviure	20	Voccidental
Pautes de prevenció i patologia de la veu	30	Voccidental
L'expressió corporal i el moviment a la dansa	30	Voccidental

Si esteu interessats, podeu contactar amb el vostre territori:

BAGES/BERGUEDÀ	93 873 00 00 / 93 821 26 55
BAIX LLOBREGAT	93 377 92 92
BARCELONÈS	93 481 28 42
GARRAF	93 815 25 17
GIRONA	972 48 33 25
LLEIDA	973 26 36 66
OSONA	93 886 10 23
TARRAGONA	977 21 27 74
VALLÈS OCCIDENTAL	93 725 79 44
VALLÈS ORIENTAL/MARESME	93 860 19 40 / 93 741 53 40

CURS	H	Lloc Realització
Salut laboral: la teràpia del riure	20	Voriental/Maresme
Convivència escolar, habilitats socials i resolució de conflictes	30	Voriental/Maresme
Prevenició de riscos psicosocials. Prevenició de l'estrès	30	Voriental/Maresme
Prevenició de riscos professionals en els centres educatius	30	Voriental/Maresme
Desenvolupament personal i professional:estratègies i recursos dins l'aula	30	Voriental/Maresme
Edició de pàgines Web	30	Voriental/Maresme
Direcció i gestió de centres educatius. Dinamització d'equips docents	30	Voriental/Maresme
Elaboració d'unitats didàctiques	30	Voriental/Maresme
Prevenició de riscos professionals en els centres educatius	30	Osona
Prevenició de riscos professionals en els centres educs. Pràctica holística	30	Girona
Eduquem en la igualtat: coeducar.	15	Girona
Salut laboral: massatge terapèutic i ioga	30	Girona
Iniciació a la informàtica. Excel i Accés.	15	Girona
Despertar sensorial	15	Girona
Prevenició de riscos professionals en els centres educatius	30	Girona
Condicions per a una feina satisfactòria	15	Girona
Prevenició de riscos professionals en els centres educatius	30	Lleida
El teatre com estímul de l'expressió oral	30	Lleida
El teatre com estímul de l'expressió oral 2	30	Lleida
Escola rural. Com treballar les especialitats	20	Lleida
Educació emocional. Salut i emocions	30	Lleida
Llenguatge de signes 1	30	Lleida
L'art i l'escola	20	Lleida
Expressió corporal i moviment a la dansa	30	Lleida
Microsoft Power Point	30	Tarragona
Prevenició de riscos professionals en els centres educatius	30	Tarragona
Prevenició de riscos professionals en els centres educ. Pràctica holística.	30	Tarragona

Autonomia no és autarquia

J. M. Lacasta

L'autonomia és la capacitat per decidir sobre algun aspecte en oposició a la dependència de decisions preses en àmbits superiors.

En el 9è Congrés de la Federació d'Ensenyament de CCOO de Catalunya, en el marc de la definició del model educatiu que defensem, parlàvem de descentralització i autonomia dels centres educatius. Enteníem l'autonomia i la descentralització no com una finalitat en si mateixa, sinó com un mitjà per millorar la qualitat educativa.

En l'àmbit escolar, l'autonomia ha estat llargament reivindicada per moviments d'innovació i renovació educativa, com a instrument necessari per singularitzar els projectes educatius dels centres escolars i convertir el centre educatiu en un agent viu d'intervenció social, cultural i educativa.

L'autonomia escolar permet centres educatius amb capacitat de creació cultural i intervenció socioeducativa en el seu entorn.

Les concepcions més progressistes encaminades a aconseguir una escola no reproductora de classes socials, una escola oberta, intervencionista en el seu entorn i creadora de cultura nova per formar alumnes compromesos i lliures amb la societat global, demanen com a condició més autonomia.

Autonomia no vol dir desregulació. L'autonomia escolar mai no podrà suplir les polítiques educatives que han de desenvolupar les administracions educatives. El centre educatiu no podrà planificar les construccions, ni fer polítiques de distribució compensadora de recursos educatius entre barris, territoris o àmbits d'intervenció social. Les administracions educatives i locals tenen una responsabilitat ineludible per garantir un funcionament eficaç i de qualitat del servei educatiu públic.

L'autonomia escolar, per tant, és un instrument més per garantir i millorar la qualitat educativa dels centres.

El servei públic que ha d'atendre la població per garantir el seu dret a l'educació ha de tenir com a fonament la igualtat i l'equitat. El sistema educatiu ha

de ser de qualitat per a tothom i això significa un model que sigui compensador de desigualtats, perquè no tothom arriba a l'escola amb el mateix bagatge. I en aquest sentit es fa imprescindible que els centres tinguin recursos diferenciats en funció de les necessitats del seu alumnat a partir de projectes de centre adaptats al seu context. L'autonomia també ha de ser això.

L'autonomia escolar permet centres educatius amb recursos diferenciats, perquè el seu context d'actuació és diferent i les necessitats educatives del seu alumnat també.

La gestió amb autonomia dels centres és un pas absolutament necessari per donar respostes adequades als nous reptes educatius de la nova societat del coneixement.

Si l'adquisició de l'autonomia personal dels individus és un objectiu central de l'educació no podem pensar que això s'ha de fer amb instruments centralitzats i dependents. Uns centres educatius rics, intel·ligents i dinàmics només són possibles amb equips humans amb capacitat de decisió i iniciativa. I aquests equips només poden exercir aquesta funció creativa sobre la base de la confiança que es dipositi en ells, és a dir, en la seva autonomia.

Un centre escolar per poder oferir un servei de qualitat necessita autonomia responsable, participació de la comunitat i una direcció amb autoritat.

Autonomia, innovació i participació són elements estretament lligats.

No es podrà exercir una autonomia eficaç sense la implicació dels col·lectius. Professorat, famílies, alumnes i administració han de fer passos conjunts, amb confiança mútua. En aquest sentit per exercir l'autonomia amb èxit caldrà:

- ✓ Uns equips de professionals docents i equips directius amb capacitat de liderar de forma col·lectiva una intervenció educativa dels centres orientada a la millora de tots i cadascun dels alumnes.

- ✓ Un òrgans de govern i participació del centre (especialment el Consell Escolar) que juguin un paper actiu amb capacitat de decisió sobre temes rellevants i siguin el motor per a la implicació educativa de les famílies i l'alumnat.
- ✓ Unes administracions que supervisin, orientin i posin a l'abast dels centres els recursos per poder portar a terme el projectes educatius dissenyats de forma participativa.

Seran imprescindibles mesures actives de formació directiva i de la docència orientades a instaurar una nova cultura organitzativa dels centres i una nova cultura professional de la docència.

El procés cap a l'autonomia iniciat pel Departament d'Educació amb els plans experimentals, aquest curs, haurà de marcar les pautes d'un procés que haurà de tendir a la generalització en tots els centres, però caldrà ser conscients que el canvi de model no es pot fer amb presses i que demana constància.

Voldria referir-me, també, a certs discursos, aparentment progressistes, que fan un combat contra l'autonomia escolar, instrumentalitzant les posicions dels sectors socials que defensen la

mercantilització dels serveis públics i polítiques neoliberals entusiastes defensores d'un mercat sense límits, i atribueixen aquesta intencionalitat a tothom que defensa l'autonomia. Amb la seva aparença de radicalitat, l'únic que fan es defensar criteris corporatius immobilistes i reaccionaris que impedeixen en el fons una veritable transformació dels centres educatius públics per fer-los més competitiu i eficaços. La introducció en la gestió dels serveis públics d'elements de millora en les formes de govern, direcció i organització són aspectes ineludibles per millorar la qualitat i crear més satisfacció tant dels usuaris i usuàries com dels treballadors i treballadores.

La introducció en la gestió dels serveis públics d'elements de millora en les formes de govern, direcció i organització són aspectes ineludibles per millorar la qualitat i crear més satisfacció tant dels usuaris com dels treballadors.

Autonomia no és autarquia ni independència, però l'autonomia sí que és necessària per a l'aprenentatge de la llibertat i l'assoliment de majors cotes d'igualtat.

Cicle de Xerrades:

SALUT I TREBALL DOCENT

13, 23 i 30 de març, al Pavelló de Suècia de BERGA

Organitza: **CCOO** amb la col·laboració de l'**Ajuntament de Berga**

Dia
13:

"El professorat : entre la seguretat i la incertesa", a càrrec de JAUME CARBONELL, pedagog, periodista i sociòleg, director de la revista *Cuadernos de Pedagogía* i professor de la Universitat de Vic.

Dia
23:

"Quins són els riscos professionals dels docents?", a càrrec d'ISIDRE RABADÀ, sociòleg i Màster en Ergonomia i Psicologia per la UB i UPF, professor de Formació Professional i responsable d'FP de la Federació d'Ensenyament de CCOO a Catalunya.

Dia
30:

" Què podem fer? Possibles solucions", a càrrec de MIQUEL LÁZARA, Tècnic Superior en Prevenció de Riscos Laborals, advocat i membre de la Comissió Tècnica del Tribunal Laboral de Catalunya.

Docents i administració local

Molts dels i de les professionals que treballem en la docència per alguna administració local de Catalunya us adreceu a nosaltres per fer-nos preguntes que afecten les vostres condicions laborals i professionals. Potser us adreceu a nosaltres amb una petita qüestió i us trobeu que, d'entrada, qui us respon al telèfon us en fa quaranta de seguides. Ja us deu imaginar que això és necessari per atendre correctament la consulta, però en aquest apartat ens agradaria donar-vos algunes indicacions per poder resoldre aquella petita pregunta vosaltres mateixos o, si més no, que quan ens truqueu puguem donar una resposta més ràpida i acurada.

Ens cal tenir uns materials preparats: una nòmina i el contracte o nomenament de treball, d'aquí podem treure gran part de la informació prèvia.

Primera qüestió: Per a qui treballem?

De fet, tot i que a la porta del nostre centre hi hagi un rètol que digui: "Ajuntament de..." la nostra situació pot ser ben diferent:

- 1- Treballem directament per l'ajuntament?
- 2- Treballem per algun organisme autònom local?
- 3- Treballem per una empresa contractada per l'ajuntament per prestar aquest servei?

Aquesta qüestió la resoldrem mirant la nòmina o el contracte de treball i observant si qui paga o contracta és:

- 1- Ajuntament de...
- 2- Patronat Municipal de... o Institut Municipal de..." o altres figures.
- 3- Empresa X.

Segona qüestió: Tenim una relació laboral o un règim administratiu (funcionaris)?

Aquesta qüestió la resoldrem comprovant si tenim:

- 1- Un nomenament com a funcionari (interí, en pràctiques, etc.).
- 2- Un contracte de treball (temporal, indefinit, per obra i servei, etc.).

Tercera qüestió: Quines normes regulen la nostra relació contractual?

En general això dependrà de la relació que hàgim resolt en la qüestió anterior.

Si som funcionaris: el règim administratiu.

Si som laborals: l'estatut dels treballadors.

Més enllà d'aquestes normes molt generals, en el contracte de treball (laborals) hi ha de constar el conveni d'aplicació per escrit: "conveni propi", "segons conveni", "conveni X" que concreta una mica més la norma general.

En el cas del nomenament podem no trobar-hi per escrit quin és el conveni d'aplicació. En aquest cas o en el dels contractes laborals que no especifiquin exactament el conveni cal plantejar-nos una altra qüestió, la quarta.

Quarta qüestió: Existeixen algun pacte, acord o conveni col·lectiu en el nostre Ajuntament?

En la major part dels ajuntaments de Catalunya, sobretot els més grans, existeix un àmbit de negociació entre treballadors i administració (Junta de Personal, Comitè d'empresa) que, tot sovint, arriba a acords sobre les condicions de treball dels empleats municipals. Aquests acords són coneguts amb el nom de Pacte de condicions laborals, en el cas dels funcionaris, o Conveni col·lectiu, en el cas dels laborals.

Aquesta mateixa situació és d'aplicació als col·lectius que treballen per a organismes autònoms locals (instituts, patronats, etc.). Ens cal, doncs, assabentar-nos de si existeixen.

Després de clarificar aquestes qüestions prèvies només ens cal cercar la informació, en aquest sentit us proposo diferents vies:

- La nostra pàgina web www.ccooensenyament.net
- Adreçar-nos un correu electrònic
- Adreçar-vos a algun delegat o delegada de CCOO

Jesús Martínez

MATERNITAT I PRESA DE POSSESIÓ

El Tribunal Superior de Justícia de Castella-La Manxa ha hagut d'esmenar una actuació de l'Administració educativa d'aquesta comunitat autònoma, per no contractar una mestra interina i no mantenir-la d'alta a la Seguretat Social durant el període de descans per maternitat. Aquest període s'inicia uns dies abans de la presa de possessió del curs 2001-02, és a dir, a principi de setembre. L'esmentada Administració autonòmica va nomenar-la funcionària interina i la va donar d'alta a la seguretat social quan va finalitzar el permís per maternitat.

Ens trobem davant d'un cas en què la mestra interina havia prestat els seus serveis durant tot el curs 2000-01, i abans de l'inici del curs 2001-02 se li va assignar nova destinació, de la qual havia de prendre possessió el 3 de setembre de 2001. Aquesta presa de possessió no es va poder portar a terme perquè la mestra es trobava de baixa maternal arran del naixement del seu fill el 29-08-01, i l'Administració considerava que no procedia donar-la d'alta fins que finalitzés el seu descans per maternitat i pogués prestar els seus serveis. Tot això ho justificava en els preceptes que regulen quan procedeix l'alta i baixa en el règim corresponent de la Seguretat Social, ja que la norma general estableix que estan vinculats a la prestació de serveis per part del treballador.

La sala d'aquest tribunal ha acceptat la pretensió de la mestra de romandre d'alta a la Seguretat Social i que s'abonin o es considerin abonades les cotitzacions durant el descans per maternitat. L'exercici d'un dret legalment reconegut, el descans per maternitat, no pot veure's privat per un requisit formal, com és la presa de possessió.

La importància d'aquesta sentència radica en el fet que l'entitat que contracta no pot excusar-se en la baixa maternal de la treballadora per demorar la contractació, en aquells casos en què hi hagi un dret subjectiu de contractació, com poden ser els casos de borses de treball, treballadores fixes discontinües, treballs subjectes a crida, etc.

A veure si en prenen nota i n'aprenen.

POLÍTICAMENT INCORRECTE

Montse Ros

Les aules han rebut amb -diguem-ne- poc entusiasme la proposta de Pacte Nacional per l'Educació. És curiós perquè fa 10, 15, 20 anys reivindicàvem el trencament de la doble xarxa, que reconeixíem com el mal estructural del sistema educatiu.

Les famílies trien escola -si poden- en funció del grup social al qual aspiren, igual que trien la resta de productes que consumeixen. Així, el producte "escola" competeix en el mercat educatiu per atraure el seu "públic objectiu" amb estratègies clàssiques de màrqueting. El preu a la porta és un selector de clientela. Les prestacions addicionals, un altre: una hora més, servei d'acollida matinal, extraescolars... El resultat: l'alumnat d'aquest país finament transmutat i segmentat en grups de consumidors/consumidores.

Amb el "Pacte", la política - d'esquerres- intervé sobre el mercat (ho intenta, com en d'altres sectors de l'elèctric a l'esportiu) per regular la competència i protegir el consumidor, més quan es tracta d'un servei públic: no diferències de preu, ni d'horaris, ni de control. Competència amb base en el projecte educatiu: impuls a l'autonomia de centres i a la qualitat i innovació pedagògiques.

La pregunta és: per què no ens "entusiasma" quan fa tants anys que ho demanem?

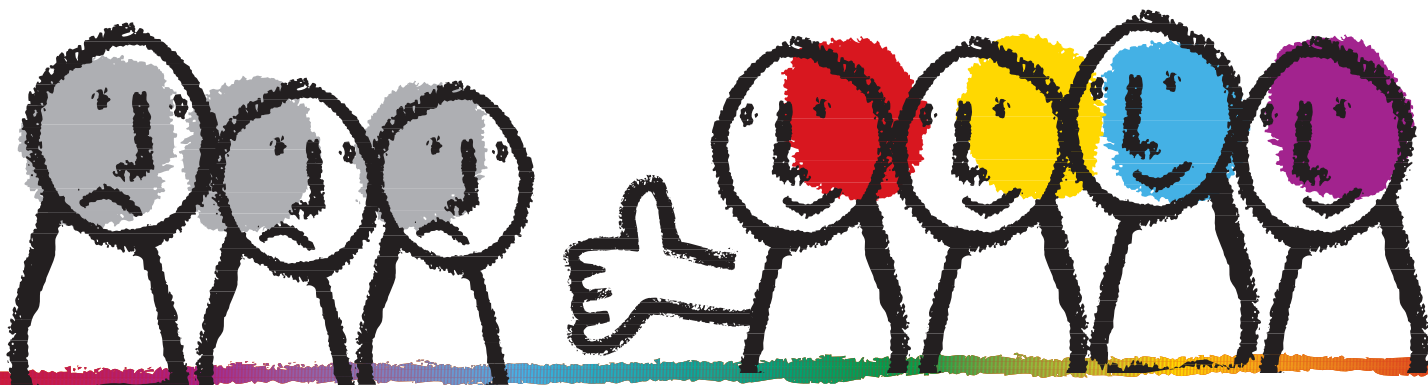
Potser perquè ens angoixa més que l'alumnat i les seves famílies, entrenats consumidors, troben el "producte educatiu" (la nostra feina!) poc atractiu: no procura un lloc social, no funciona sense esforç, es basa en valors passats de moda, competeix amb formes d'informació i socialització més dinàmiques. I això, el "Pacte" no ho aborda.

També podria ser que el professorat, fora de les aules també ben entrenat en el consumisme, demanem al "proveïdor de recursos educatius" un "producte-solució-mesura" que ens procuri un lloc social, que funcioni sense esforç, que posi de moda els valors de la raó i la ciència i, si pot ser, que anul·li la competència audiovisual. I aquest "producte" no s'ha inventat encara.

afilia't!

pots fer-ho a:

www.ccooensenyament.net

TU HI GUANYES

CCOO

el sindicalisme útil